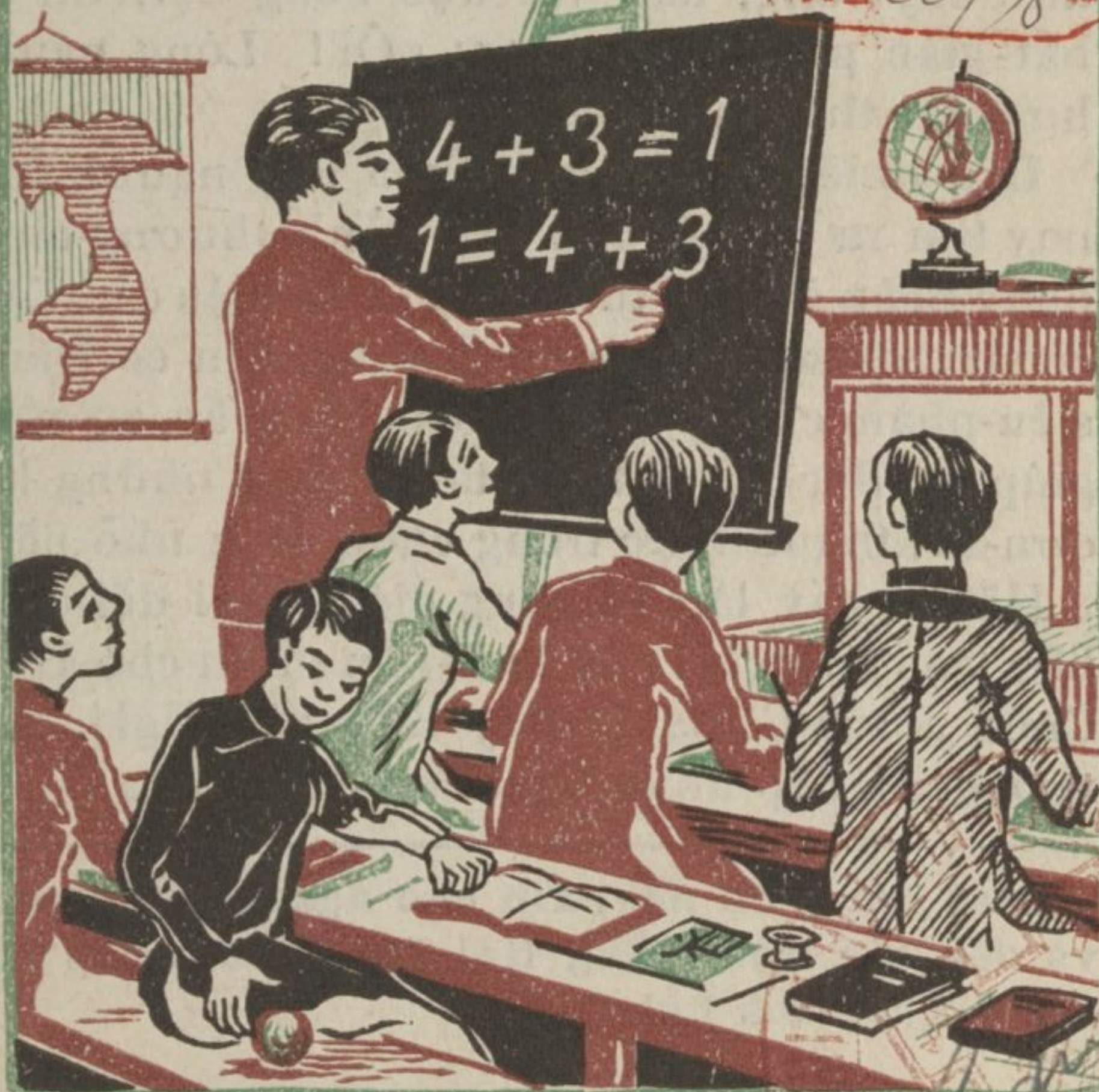

tirage 5000 exemplaires

BỐN VỚI BA LÀ MỘT

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 22738

Giá 1 xu

160 Indoch. Pié...
381

Số 9

LIBRAIRIE EVANGELIQUE

TẠI SAO CÓ QUYỀN SÁCH NÀY ?

Nếu ta ngưng thần định trí trong giây-lát mà găm xem mọi sự xảy ra trên thế-gian này, nào chiến-tranh, nào khủng-hoảng, nào đạo-đức suy-vong, nào vật-dục bông-bột, thì ta bất-giác phải than rằng: «Ôi! Lòng người hư-hoại thay!»

Bao nhiêu phương-thế của loài người xưa nay tìm ra để vãn-hồi tình-cảnh thương-tâm, nguy-ngập ấy đều tự chứng là vô-hiệu cả. Cần có sự can-thiệp từ thiên-thượng, cần có Đấng siêu-phàm cứu-giúp. Sự can-thiệp ấy, sự cứu-giúp ấy, độc-giả sẽ thấy tả-vẽ bằng những lời đơn-sơ, thành-thực trong cuốn sách nhỏ này.

Hỡi ai bấy lâu bị sóng gió tội-lỗi dỗi-dập, hãy trao bánh lái của linh-hồn mình cho Đức Chúa Jêsus-Christ! Hãy hiểu-biết Ngài, quì xuống mà tiếp-nhận Ngài làm Cứu-Chúa!

Xem hết sách này, xin cho người khác xem và đến các nhà giảng Hội Tin-Lành khắp xứ Đông-Pháp mà hỏi.

BỐN VỚI BA LÀ... MỘT

(MUỐN TIN CHÚA, PHẢI LÀM THẾ NÀO?)

ÁCH đây độ hai ngàn năm, đồng-thời với các Sứ-đồ, có một người cảm-biết sự đau-khổ của mình vì tội-lỗi, và sự yêu-thương của Đức Chúa Trời đã ban sự tha tội bởi Đức Chúa Jêsus. Song ông ta không biết làm thế nào, liền hỏi hai người bên cạnh mình rằng: «Tôi phải làm chi cho được cứu-rỗi?» Hai người trả lời rằng: «Hãy tin Đức Chúa Jêsus thì người và cả nhà người sẽ được cứu-rỗi!» (Sứ-đồ 16 : 30-31).

Ai muốn tin Chúa để được cứu-rỗi, thì phải làm như sau này :

I.—NHẬN-BIẾT CÓ ĐỨC CHÚA TRỜI

Muôn vật làm chứng có Đức Chúa Trời: Bầu trời, quả đất, nhơn-loại, súc-vật, và thảo-mộc cho chúng ta biết có Đức Chúa Trời là Đấng Tạo-Hóa.

Không có Đức Chúa Trời sáng-tạo thì không có muôn vật ! Đức Chúa Trời không cai-trị thì muôn vật hỗn-độn ! Không có Đức Chúa Trời là Đấng Tạo-Hóa, thì cũng không có các vật thọ-tạo.

«Kẻ ngu-dại nói trong lòng rằng: Chẳng có Đức Chúa Trời. Chúng nó đều bại-hoại, đã làm những

việc góm-ghiếc ; chẳng có ai làm đều lành» (Thi 4:1). Nhiều kẻ chẳng làm đều lành, mà làm đều góm-ghiếc, lại nói trong lòng rằng : «Không có Đức Chúa Trời,» vì không có đức-tin. Chúa nói ấy là người đại ! «Không có đức-tin, thì chẳng hề có thể nào ở cho đẹp ý Ngài ; vì kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Đức Chúa Trời, và Ngài là Đấng hay thưởng cho kẻ tìm-kiếm Ngài» (Hê 11:6). Chỉ có người đại, ăn-ở bậy-bà, làm đều góm-ghê, mới nói không có Đức Chúa Trời !

II.—BIẾT MÌNH CÓ LINH-HỒN

Linh-hồn là thần-linh, là sự sống, chủ-động trong xác-thịt, thiêng-liêng và bất-diệt. Máy đều sau đây làm chứng có linh-hồn :

1) *Công-việc chúng ta làm đối với người chết làm chứng loài người có linh-hồn.*

Nếu không, sao ta không đối với người chết như đối với kim-khí và thảo-mộc ? Có người nói : «Ấy là vì tình đồng-loại.» Nếu loài người không có **linh-hồn**, thì sự sống có khác gì điều, thú, còn đối-đãi như thế làm gì ! Sự phân-biệt này không phải là vì tình đồng-loại, mà vì lương-tâm quả-quyết rằng : **Người có linh-hồn.**

2) *Các tôn-giáo làm chứng người ta có linh-hồn.*

Nếu không có linh-hồn thì sự tín-ngưỡng, sự thờ-phượng, hi-vọng đi đến bậc thánh-khiết trọn-vẹn để được phần thưởng trong các tôn-giáo đều là lừa-dối

cả. Vì người ta có linh-hồn và linh-hồn biết tìm-kiếm đạo, bởi đó mà có tôn-giáo.

3) *Kinh-Thánh làm chứng người ta có linh-hồn.*

«Đức Chúa Trời lấy bụi đất nắn nên hình người, hà sanh-khí vào lỗ mũi, thì người trở nên một loài có sanh-linh» (Sáng 2: 7). «Và bụi-tro trở vào đất y như nguyên cũ, và thần-linh trở về nơi Đức Chúa Trời, là Đấng đã ban nó» (Truyền 12: 7).

Nếu người không có linh-hồn thì chỉ là một động-vật biết mặc quần-áo thôi ! Nếu người không có linh-hồn thì chẳng khác chi các thứ nhạc-khí bày trong phòng hòa-nhạc mà không có nhạc-công, nào có ích gì ! Như vậy, ta đã biết **loài người có linh-hồn**, thì ta nên xem qua linh-hồn ở trong xác-thịt và linh-hồn trong cõi tương-lai là thế nào :

A) Linh-hồn ở trong xác-thịt, làm chủ xác-thịt, biết phân-biệt đều thiện đều ác. Loài người có linh-hồn làm chủ xác-thịt, phải chịu trách-nhiệm về công-việc của mình.

B) Linh-hồn trong cõi tương-lai. Linh-hồn là vô-hình, vô-tượng, thiêng-liêng, thuần-nhứt ; khi lìa khỏi xác-thịt, không phải là giải-tán, tiêu-diệt, nhưng còn mãi mãi, mà đã còn thì phải có cõi tương-lai. Người xưa có nói : «Sanh ký tử qui,» và «Văn-Vương trắc giáng tại Đế tả hữu,» ấy là nói về linh-hồn trong đời tương-lai. (Tôi chưa bàn đến thưởng, phạt).

Kinh-Thánh chép : «Tôi thấy linh-hồn những kẻ đã phải chết chém vì sự làm chứng về Đức Chúa Jêsus và vì lời Đức Chúa Trời, linh-hồn những kẻ chẳng thờ-lạy con thú cùng hình-tượng nó, chẳng nhận dấu-hiệu nó, hoặc trên trán, hoặc trên tay. Các người ấy được sống và trị-vì với Đấng Christ một ngàn năm. Còn những kẻ chết khác chẳng được sống cho đến khi đủ một ngàn năm» (Khải 20: 4-5). «Ta, Đức Giê-hô-va, dò-xét trong trí, thử-nghiệm trong lòng, báo cho mỗi người tùy đường họ đi, tùy kết-quả của việc họ làm» (Giê 17: 10). Những câu này đều làm chứng về đời tương-lai !

Thân-thể loài người bởi các phần vật-chất hiệp lại mà có, nhưng linh-hồn là thuần-nhút, độc-lập, không phải bởi các thể khác hiệp lại mà có ; đã không phải bởi các thể khác hiệp lại mà có thì cũng không thể tan ra, không thể tan ra thì linh-hồn vẫn còn cho đến đời đời.

III.—BIẾT MÌNH CÓ TỘI

Về vấn-đề này, phải trung-dẫn chứng-có, vì dẫu ai ai cũng cảm-biết, song ít người thành-thật và can-đảm mà nhận tội. Xin xem ba lý-cớ sau đây :

1) *Kinh-Thánh làm chứng loài người có tội.*

Về vấn-đề tội-lỗi thì Kinh-Thánh làm chứng rõ-ràng minh-bạch lắm, không thể nào sai-lầm được. Có nhiều câu giải-tỏ tội-lỗi là thật có, song khúc này chỉ trưng ba câu mà thôi.

A) Giăng 1 : 29 — «Kìa, Chiên Con của Đức Chúa Trời, là Đấng cất **tội-lỗi thế-gian** đi.»

B) Rô-ma 3 : 23 — «Vì **mọi người** đều đã **phạm tội**, thiếu mất sự vinh-hiến của Đức Chúa Trời.»

C) Ga-la-ti 3 : 22 — «Nhưng Kinh-Thánh đã nhốt **hết thảy mọi sự dưới tội-lỗi**, hầu cho đều chi đã hứa, bởi đức-tin trong Đức Chúa Jê-sus-Christ mà được ban cho những kẻ tin.»

Ba câu ấy làm chứng rõ-ràng cả **THẾ-GIAN, MỌI NGƯỜI** và **MỌI SỰ** đều đã phạm tội và ở dưới quyền tội.

2) *Loài người làm chứng loài người có tội.*

Xem các bộ luật-pháp đặt ra để cai-trị mình, văn-chương, thi-phú trong các sách, bất luận thứ tiếng nào, cũng làm chứng rõ loài người có tội. Nhà tù và các tư-tưởng đạo-đức của tôn-giáo cũng làm chứng rõ loài người có tội.

Các nhà hiền-triết trứ-danh của thế-gian cũng làm chứng như thế.

Nhà triết-học *Sénèque*, nước Rô-ma (2—66 S. C.), luận rằng: «Chúng ta hết thảy đều đã phạm tội, người này nhiều, kẻ kia ít.»

Nhà thi-sĩ *Ovide*, nước Rô-ma (43 T. C.—16 S. C.), chép rằng: «Chúng ta hết thảy tham-muốn đều đã bị cấm rồi.»

Nhà thi-sĩ và hiền-triết trứ-danh *Goethe*, nước Đức (1749-1832), có xưng rằng: «Tôi chẳng thấy lầm-lỗi

gì trong kẻ khác mà chính mình tôi không có thể phạm được.»

Câu tục-ngữ Tàu nói rằng: «Chỉ có hai người không phạm tội, một người chết rồi, còn người kia chưa sanh ra.» Cũng có câu: «Nhơn giai hữu tội,» và câu: «Ngô vị kiến thiện-nhơn.»

3) *Lương-tâm làm chứng loài người có tội.*—Trong lý-có về loài người phạm tội thì có lương-tâm làm chứng rõ lắm. Vì nó đã quả-quyết chắc-chắn rằng mỗi người có tội, ai là người có trí-khôn thì cũng nhận như vậy. Bởi lương-tâm có khi cáo-giác mình, có khi quở-trách mình, cũng có khi dùng tiếng êm-dịu mà tỉnh-thức mình và an-ủi mình. Vì loài người đã phạm tội, tôi là người, vậy tôi cũng đã phạm tội.

IV.—BIẾT CÓ THƯỞNG VÀ CÓ PHẠT

Đã có linh-hồn, có đời tương-lai, chắc sẽ có thưởng, có phạt. «Vi thiện giả Thiên báo chi dĩ phúc, vi bất thiện giả Thiên báo chi dĩ họa.» «Đức Chúa Trời không chịu khinh-dễ đâu, vì ai gieo giống chi, lại gặt giống ấy» (Ga 6: 7). «Chớ lấy đều đó làm lạ, vì giờ đến, khi mọi người ở trong mồ-mả nghe tiếng Ngài và ra khỏi: Ai đã làm lành thì sống lại để được sống, ai đã làm dữ thì sống lại để chịu đoán-xét» (Giăng 5: 28-29). Đó tỏ cho chúng ta biết khi qua đời rồi thì bị đoán-xét. Lại có câu: «Bấy giờ tôi thấy một tòa lớn và trắng cùng Đấng đang

ngồi ở trên ; trước mặt Ngài trời đất đều trốn hết, chẳng còn thấy chỗ nào cho nó nữa. Tôi thấy những kẻ chết, cả lớn và nhỏ, đứng trước tòa, và các sách thì mở ra. Cũng có mở một quyển sách khác nữa, là sách sự sống ; những kẻ chết bị xử-đoán tùy công-việc mình làm, cứ như lời đã biên-chép trong những sách ấy. Biền đem trả những người chết mình chứa ; sự chết và Âm-phủ cũng đem trả những người chết mình có. Mỗi người trong bọn đó bị xử-đoán tùy công-việc mình làm» (Khải 20 : 11-13).

Ông bà tự hỏi mình rằng : «**Tôi có tội không ?**» Sẽ nghe tiếng nhỏ trong lòng nói : «**Có !**» — «**Tự tôi có thể tránh khỏi sự hình-phạt không ?**» — «**Không !**» — «**Làm thế nào ?**» — «**Phải nhờ một Đấng đã chịu hình-phạt thay vì mình, là Đức Chúa Jêsus.**»

V.—BIẾT CÓ Đấng CỨU-THẾ

«**Đời xưa, Đức Chúa Trời đã dùng các đấng tiên-tri mà phán-dạy tổ-phụ chúng ta nhiều lần nhiều cách ; rồi đến những ngày sau-rốt này, Ngài phán-dạy chúng ta bởi Con Ngài,**» là Đức Chúa Jêsus (Hê 1 : 1, 2).

Người ta thường nói : «**Sự cứu-rỗi mỗi phương, mỗi thuở đều khác nhau.**» Phải, ấy là nói về «**đời xưa.**» «**Rồi đến những ngày sau-rốt này, Ngài phán-dạy chúng ta**» bởi Đấng Cứu-thế, là Đức Chúa Jêsus, mà thôi. Muôn dân đương đứng trong địa-vị thất-vọng vì có tội-lỗi, vì có sự hình-phạt, vì có sự đau-

đón đời tương-lai, lại cũng biết rằng trong đời này không có phương cứu-chuộc. «Chẳng có sự cứu-rỗi trong đấng nào khác, vì ở dưới trời, chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu» (Sứ 4 : 12). Đang khi nhơn-loại đau-đớn thất-vọng ấy, thì thiên-sứ của Đức Chúa Trời báo **TIN-LÀNH**, tức là bày-tỏ Đấng Cứu-thế.—«Thiên-sứ bèn phán rằng: Đừng sợ chi, vì này, ta báo cho các người một **TIN-LÀNH**, sẽ là sự vui-mừng lớn cho muôn dân; ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các người một Đấng Cứu-thế, là Christ, là Chúa» (Lu 2 : 10-11). Đấng Cứu-thế đến thế-gian để ban sự vui-mừng lớn cho muôn dân. Ấy là **TIN-LÀNH**.

TIN-LÀNH ấy được tỏ ra bởi sự yêu-thương của Đức Chúa Trời. «Vì Đức Chúa Trời yêu-thương thế-gian, đến nỗi đã ban **CON MỘT** của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư-mất mà được sự sống đời đời» (Giăng 3 : 16).

Loài người đã dùng hết cách, lập hết phương cứu-rỗi mà người vẫn cứ trụy-lạc trong vòng tội-lỗi. Càng vầy-vùng, càng chìm-đắm, chẳng khác gì người đứng giữa vũng bùn lầy, cố sức vượt lên song trái lại, cứ chìm xuống.

Đức Chúa Trời thi-ân cứu người bởi Đấng Cứu-thế tên là **JÊSUS**; Ngài ban mạng-lệnh rằng: «**Ai tin Con thì chẳng bị đoán-xét đâu; ai không**

tin thì đã bị đoán-xét rồi, vì không tin đến danh Con một Đức Chúa Trời» (Giăng 3 : 18). Lại rằng : «Ngài đã đến trong xứ mình, song dân mình không hề nhận lấy. Nhưng hễ ai nhận lấy Ngài, thì Ngài ban cho quyền-phép trở nên con-cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài» (Giăng 1 : 11, 12). Mạng-lệnh ấy là: **TIN VÀ NHẬN LẤY JÊSUS!**

VI.—BỞI LÒNG THÀNH-THẬT TIN VÀ NHẬN LẤY

Bởi lòng thành-thật tin và nhận lấy mà được cứu-rỗi linh-hồn, chớ không phải bởi làm theo qui-tắc, giữ lễ-nghi, học kinh, ép mình, hoặc dâng của-lễ!

Vua Đa-vít là người cố sức làm đẹp lòng Chúa, đã tuyên-bố rằng : «Vì Chúa không ưa-thích của-lễ, bằng vậy, tôi chắc đã dâng; của-lễ thiêu cũng không đẹp lòng Chúa. Của-lễ đẹp lòng Đức Chúa Trời ấy là tâm-thần đau-thương. Đức Chúa Trời ôi ! Lòng đau-thương thống-hối Chúa không khinh-dể đâu» (Thi 51 : 16, 17). «Ấy là nhờ ân-diễn, bởi đức-tin, mà anh em được cứu, đều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban-cho của Đức Chúa Trời» (Êph. 2 : 8).

Kìa ân-diễn của Đức Chúa Trời tỏ ra bởi Đức Chúa Jêsus ! Chúng ta hãy lấy lòng tin thành-thật và nhận lấy thì được cứu. Không nên nhờ-cậy người ta, vì có chép rằng : «Khốn cho kẻ nào nhờ-cậy cánh tay loài người!» Và rằng : «Thật, họ chỉ

là hư-vô hết thấy ; công-việc họ cũng thành không, tượng đúc của họ chẳng qua là gió và sự lộn-lạo» (Ê-sai 41 : 29).

Cũng không nên nhờ công-việc của chính tay mình. «Chúng tôi hết thấy đã trở nên như vật ô-uế, mọi việc công-bình của chúng tôi như áo nhóp» (Ê-sai 64 : 6). Thật công-việc công-bình của loài người như cái áo dơ-bẩn để một số lâu ngày, lại đem ra càng thấy dơ-bẩn.

Mà cũng không nên nhờ tiền-bạc của mình. «Vì biết rằng chẳng phải bởi vật hay hư-nát, như bạc hoặc vàng, mà anh em đã được chuộc khỏi sự ăn-ở không ra chi của tổ-tông truyền lại cho mình, bèn là bởi huyết báu của Đấng Christ, dường như huyết của Chiên Con không lỗi không vít» (I Phie 1 : 18-19). Ấy là **NHỜ HUYẾT CỦA ĐỨC CHÚA JÊSUS**. «Ấy chính Ngài làm của-lễ chuộc tội-lỗi chúng ta, không những vì tội-lỗi chúng ta mà thôi đâu, mà cũng vì tội-lỗi cả thế-gian nữa» (I Gi. 2 : 2).

Phao-lô là nhà triết-học trứ-danh, khi đã tin và được cứu-rỗi, có nói rằng : «Đức Chúa Jêsus-Christ đã đến trong thế-gian để cứu-vớt kẻ có tội, ấy là lời chắc-chắn, đáng đem lòng tin trọn-vẹn mà nhận lấy ; trong những kẻ có tội đó ta là đầu» (I Ti 1 : 15). Nhiều người biết mình có tội, song ít người thành-thật nhận tội. Những bậc anh-hùng thì làm được. Vì có câu : «Tự trí giả anh, tự thẳng

giả hùng,» nghĩa là : «Anh-hùng là tự biết và thắng hơn.» Đã biết mình có tội mà muốn thắng hơn tội thì phải tin Đức Chúa Jêsus bởi lòng thành-thật, ắt được như nguyện.

VII.—NHƠN DANH ĐỨC CHÚA JÊSUS MÀ CẦU-NGUYỆN

Phải hạ mình, quì gối, lòng đau-đớn vì tội-lỗi mình đã phạm, rồi thành-tâm cầu-nguyện rằng : «Lạy Đức Chúa Trời, tôi là người tội-lỗi bội-nghịch với Ngài, theo mưu-chước giả-dối, thờ ma trọng quỷ. Chúa thương nhơn-loại, đã sai Đức Chúa Jêsus đến thế-gian chịu chết đền tội cho tôi, tôi tin Đức Chúa Jêsus. Xin Chúa vì Đức Chúa Jêsus và huyết Ngài đã đổ ra trên thập-tự-giá mà tha tội cho tôi. Xin Ngài nhận tôi từ nay thuộc về Ngài. Tôi cầu-xin nhơn danh Đức Chúa Jêsus. Muốn thật hết lòng.»

Chỉ có thế mà ít người làm được. Vì mưu-kế của ma-quỷ làm mờ sự thật trong lòng, nên sanh ra sự tự-kiêu, tự-túc, tự-mãn, lừa-dối mình, không chịu nhận mình là một tội-nhơn thăm-khở trước mặt Đức Chúa Trời đáng bị hình-phạt kinh-khiếp, không chịu tin Đức Chúa Jêsus để được cứu-rỗi.

Thăm-thương thay cho người còn bị vẩn-vương trong mưu-chước của ma-quỷ, người quên Đức Chúa Trời, quên mình, không biết đến đời tương-lai, không biết tránh sự hình-phạt, không biết nhận

Đức Chúa Jêsus là Đấng Cứu-thế, không biết hưởng phước đời tương-lai !

«Kìa, hiện nay là thì thuận-tiện ; kìa, hiện nay là ngày cứu-rỗi» (II Cô 6 : 2). Muốn được cứu-rỗi, hãy tin Đức Chúa Jêsus ngày nay. Vì «hiện nay là ngày cứu-rỗi !»

MỤC-SƯ LÊ-VĂN-THÁI, HÀ-NỘI.

MÊ CÁI GÌ, CHẾT VÌ CÁI ẤY !

COI kìa, sư-tử bé và cọt non ! Chúng ngây-thơ, hiền-lành biết mấy ! Nhiều kẻ nuôi chúng bên mình và yêu-quí nâng-niu lắm, vì lầm tưởng chúng gần-gũi với người, thì sẽ chịu cảm-hóa mà thành ra những bạn vô-hại. Nhưng bắt phục hạng thú dữ hay ăn thịt kia nào phải dễ đâu. Sự tin-tưởng sai-lầm dường ấy đã gây nên bao cuộc cắn-nuốt ghê-gớm !

Nào ai ngờ một ngày kia con thú nổi cái trực-giác hay làm đổ máu, thì nó lấy ngay ông chủ đầy lòng tin-cậy kia làm mồi ngon béo ! Kìa, nó chồm lên, kêu-gầm ghê-gớm ! Ông chủ bỗng thành một đồng xương nát, thịt tan, chôn-vùi trong mả. Bạn-hữu bấy lâu rắn-bảo, nhưng ông tin-tưởng sai-lầm, nên không nhận-biết con thú mỹ-miêu gù-gù êm-ái kia sẽ gây cái vạ tầy đình, mặc dầu nó đã báo trước bằng cặp mắt hung-hăng lăm-lét.

Anh em ơi, hãy lắng tai nghe lời rắn-bảo. Có lẽ anh em đương nuôi-nấng, mến-thương một con thú

nguy-hiểm nhứt. Này, «tiền công của tội-lỗi là sự chết» (Rô-ma 6: 23). Anh em có từng đọc câu ấy chẳng? Đối với anh em, những lời răn-bảo mình nghe bấy lâu có ý-nghĩa gì? Anh em dung-túng những tham-dục của xác-thịt vốn chống-trả linh-hồn. Khi anh em nói đến những cách buông-tuồng bậy-bà đã thắng mình và bắt mình làm con mồi, thì lòng anh em đã quá cứng-cỏi, đến nỗi vẫn cứ yên-ổn, chẳng sợ hiểm-nghèo. Anh em biết nhiều người đã chìm sâu dưới biển hư-mất, tuyệt-vọng, nhưng chính anh em lại tưởng mình sẽ cứ bình-yên chẳng hề chi.

Không có tội nào là nhỏ cả. Không có lời răn-bảo nào của Đức Chúa Trời là chẳng đáng để ta chú-ý. Đây, một người tưởng mình trị được các thú dữ ở rừng rậm! Người có lòng tin-tưởng lạ-lùng, đến nỗi cũng ngủ bên cạnh chúng. Một đêm kia, người giật mình tỉnh giấc, song không kịp! Số là người đang ngủ, thì một con vật mà người yêu-quí và tin-cậy bấy nay cứ sẽ-sẽ liếm cánh tay người. Bị ngọn lưỡi nhám-nhứa cọ đi cọ lại, da người bèn sây-sát. Con vật nếm được mùi máu tanh. Đủ chết rồi! Lửa hung-hăng dữ-tợn của nó bốc lên phừng-phừng; nó gặm-thét ghê-gớm, cắn xương xé thịt chủ mình. Đã bao phen cư-xử theo tánh tự-tin điên-cuồng, ủa kia, bây giờ người kêu-la kinh-khiếp, rồi bị cẩu đứt tay chơn!

Đức Chúa Trời răn-bảo chúng ta phải tránh cơn thanh-nộ hòng đến bởi tránh các tham-dục của xác-thịt vẫn hay chống-trả linh-hồn. Câu: «Còn đủ thì-giờ» đã gây cho bao người bị đoán-phạt. Văng ra từ lòng kiêu-ngạo, cậy mình, câu: «Ta dừng lại lúc nào tùy ý» thật đã làm hại nhiều người hơn nữa. Ta chưa tỉnh-biết, thì tội-ác đã đâm vuốt sắc vào linh-hồn ta. Ta còn khăng-khăng chẳng chịu thú thật mọi sự, rất dối chẳng chịu thú thật với chính mình, thì đã cảm-biết đau-đớn rằng mình chẳng làm chủ nữa, nhưng bị hư-hoại bởi những ảnh-hưởng và quyền-lực mà mình không hề tưởng sẽ cai-trị mình. Kẻ ghiền rượu chẳng hề tưởng mình sẽ làm tội-mọi ma men; kẻ say-mê cờ-bạc chẳng hề định chừng mình sẽ bị con ma đỏ đen làm hại. Linh-hồn hư-mất không có Đức Chúa Trời và không có hi-vọng trong đời sống, cũng chẳng khi nào tưởng mình phải chôn-vùi trong mồ-mả. Trong số muôn-trùng người hư-mất, chẳng ai tưởng mồ-mả là kết-cuộc của mình. Vậy mà họ phải nằm yên tại đó!

Đấng Christ đến cứu-vớt loài người xấu-xa, hư-hoại, chống-ngịch Đức Chúa Trời. Ngài là Đấng Tạo-Hóa, nên chỉ có Ngài hoàn-toàn bắt phục được quyền-phép hiểm-độc mà anh em đã ôm-ấp vào lòng. Ngài oai-mạnh hơn ác-thú, tức là những thói quen hư-xấu vì Ngài là «Sur-tử của chi-phái Giu-đa» (Khải

5: 5). Ngài oai-mạnh hơn tội-lỗi vì là Cứu-Chúa của tội-nhơn; Ngài oai-mạnh hơn Sa-tan vì là Con một của Đức Chúa Trời. Anh em có cảm-biết rằng các tham-dục của xác-thịt đương cai-trị linh-hồn mình không? Hãy dừng bước. «Chớ hề dối mình» (Ga 6: 7). Hãy thú thật tâm-cảnh yếu-đuối khốn-cùng của mình với Đấng chẳng hề bịt tai không chịu nghe tiếng anh em kêu-la khẩn-nguyện. «Hãy tin Đức Chúa Jêsus, thì người sẽ được cứu-rỗi» (Sứ-đồ 16: 31). «Huyết của Đức Chúa Jêsus, Con Ngài, làm sạch mọi tội chúng ta» (I Gi. 1: 7). Hãy «nhìn-xem Đức Chúa Jêsus, là cội-rễ và cuối-cùng của đức-tin» (Êp 12: 2). Hỡi anh em, hãy nhìn-xem Ngài bởi đức-tin để được sống đời đời.

ERNEST. S. WILLIAMS.

CẢNH HỒN BAY BÔNG

MỘT thiếu-nữ thông-minh lanh-lợi mới mười lăm tuổi, thành-linh phải nằm giường bệnh, vì bại hần một bên mình và gần mù tịt. Cô nghe thầy thuốc riêng của gia-quyển mình nói với cha mẹ cô đang đứng bên giường rằng:

—Tội-nghiệp, những ngày vui-thú nhứt đời cô đã qua rồi!

Cô lớn tiếng cãi:

—Thưa ông, không phải vậy, khi thấy Vua vinh-

hiền, tôi mới hưởng được những ngày vui-thú nhứt đời mình.

Đó, hi-vọng của chúng ta ! Ta chẳng bị tiêu-diệt. Đấng Christ sống lại từ trong kẻ chết để ban cho chúng ta của cầm về sự chúng ta sống lại. Sự sống lại là phương cứu ta khỏi sự chết. Chẳng gì thay-thế phương ấy được. Cửa-cải, thiên-tài và cuộc vui-chơi thế-gian đều không yên-ủi được ta trong khi hấp-hối.

Lúc chết, *Elizabeth*, nữ-hoàng nước Anh, la rằng :

—Ta bằng lòng mất hết mọi vật mình có, miễn được sống thêm chốc-lát.

Đây, mấy lời cuối-cùng của hồng-y giáo-chủ *Borgia* :

—Suốt đời ta đã đề-phòng không cứ việc chi, chỉ trừ có một sự chết. Bây giờ, than ôi, ta chưa sửa-soạn gặp Đức Chúa Trời mà đã phải chết !

Hãy so-sánh câu đó với mấy lời cuối-cùng nầy của một tín-đồ trong Hội-Thánh đầu-tiên :

—Tôi mệt-mỏi. Bây giờ tôi đi ngủ. Chào anh em !

Ông tín-đồ đó có hi-vọng vững-chắc được thức dậy trong nước sáng-láng hơn.

«Quả thật, quả thật, Ta nói cùng các người, ai nghe lời Ta mà tin Đấng đã sai Ta, thì được sự sống đời đời, và không đến sự phán-xét, song vượt khỏi sự chết mà đến sự sống» (Giăng 5 : 24).—*Moody*.

Tin-Lành là gì? Đức Chúa Trời thực-hữu chăng? Loài người bởi đâu mà có? Muốn sống một đời sáng-sủa, tươi-vui, phải làm thế nào?

Xin mời quý-vị mua và đọc

SÁCH ĐÃ XUẤT-BẢN

(chuyên bày-tỏ đạo Đức Chúa Jêsus)

Chủ mời khách kiếu	0\$03
Chân giả luận	0.05
Ngọn đèn chơn-lý.	0.05
Ngọn đuốc soi đêm	0.05
Tranh minh tâm	0.03
Ta là cái cửa	0.05
Cội-rễ muôn vật	0.01
Đức Chúa Trời độc-nhứt	0.01
Giải nghĩa sự tha tội.. .. .	0.01
Nói lược đạo-lý Chúa Jêsus.. .. .	0.01

Gởi timbres và mandats cho ông Wm. C. Cadman, số 1, Phố Nguyễn-Trãi, Hanoi.

MỘT LỜI CẢNH-CÁO

Hỡi linh-hồn đương ngủ-mê ! Thức dậy mau mau ! Bầy ma-quỉ giăng kín ! Lửa đoán-phạt sa xuống ! Chạy đâu ? Trốn đâu cho thoát ?

Nghe này, lời dịu-dàng của Đấng giải-phóng, là Đức Chúa Jêsus-Christ :

«**Hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho con được yên-nghỉ !**»

Đến mau ! Hãy đến cùng Ngài ! Ó tội-nhân ! Kíp đến ! Kíp đến ! Còn đợi-chờ chi ?

Hầu khắp Đông-dương có nhà Hội Tin-Lành chuyên giảng về Cứu-Chúa Jêsus. Mời bạn đến nghe cho biết Ngài càng rõ hơn.